

Veľký Piatok

Jn 18, 1 – 19, 42 (pašije)

15. 4. 2022

Milé sestry a bratia v Kristovi

Naši evanjelickí bratia a sestry vo viere Veľký Piatok svätia ako najväčší sviatok v roku. Spolu so všetkými kresťanmi si ale aj my dnes pripomínáme Ježišovu smrť. Mnohí sa pýtajú, čo spomienka smrti môže dať nášmu životu, životu dnešného človeka? Smrť vo všeobecnosti nemáme radi aj preto, že narúša náš obľúbený mýtus o všemohúcnosti človeka, narúša predstavu o nekonečnosti, nesmrteľnosti. Napriek tomu každý deň môžeme v televízii vidieť obrázky smrti, dnes dokonca aj vojny v susednom štáte: Aj tu je príznačné, že tí, čo ju vedú, radšej nehovoria o vojne a o smrti, ale používajú ľúbivejšie označenia, ktoré človeka nemajú natoľko vyrušovať. Ak niektorí nazývajú modernú dobu dobou melanchólie, dnešok, dnešná situácia vo svete to ešte viac zvýrazňuje. Niet divu, že určitá časť ľudí preto radšej to, čo ich vyrušuje, vytesní ako nejaký inscenovaný výmysel médií.

Smrť ale patrí k realite života. Je zlé, ak sa v živote hráme na nesmrteľných, myšlienku na koniec potláčame. Ešte horšie je, pri smrti prestaneme uvažovať o spásy, o záchrane. Ježišova smrť na kríži patrí k základným príbehom kresťanstva. Práve ona nám hovorí, že smrť môže v sebe obsahovať moment spásy. Napriek ohroziteľnosti života, napriek krehkosti. Práve „vdáka“ smrti sme nútení formovať svoj život ako svoj vlastný, dávať mu zmysel. Ak sa o to snažíme, tak paradoxne práve smrť nám pomáha nachádzať cenu života. Jeho cenu napriek krehkosti.

Dnešný deň nám umožňuje vidieť Ježiša zomierať. Vidíme, ako sa zoči – voči Ježišovi prejavujú svoju bezmoc tí, ktorí stoja oproti nemu. Jeho nepriatelia – veľkňaz, veľrada, akýsi židovský parlament, pragmatický Judáš, rímsky miestodržiteľ Pilát, ktorý si síce umýva ruky, ale podlieha zvoli davu; vojaci, ktorí vo svojej krutosti hľadali zvrátenú zábavu v trýznení svojej obete.

Videli sme Ježiša, ktorý kráča pokojne, už nepotrebuje sa obhajovať, len potvrdzuje sám seba: „Áno, ja som to“. Odkazuje na to, že verejne učil, už netreba nič vysvetľovať, dopĺňať. Naopak on vyzýva sluhu, ktorý ho bije, aby dokázal, ak povedal niečo zlé. A stoickému Pilátovi na otázku po Ježišovom kráľovstve odpovedá, že jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta. Jediné čo ešte dopĺňa je odkaz z kríža učeníkovi a spoločenstvu svojich verných: Hľa, tvoja matka a matke – hľa tvoj syn.

Ježiš kráčal v ústrety smrti pokojne, pretože celý jeho život bol životom vo vedomí, že za svoju pravdu bude musieť raz zomrieť. Celému svojmu životu dal váhu a cenu. Už nepotreboval nič na poslednú chvíľu meniť, dopĺňať.

Napriek tomu, že jeho smrť nebola zbavená krehkosti – o čom svedčí jeho výkrik žízňim - nebola zbavená ani starosti o spoločenstvo svojich. Ježišova smrť aj nám pripomína potrebu života, ktorý prijímame v jeho krehkosti a nedokonalosti. Ktorý žijeme v starosti a obavách o tých druhých. Pripomína nám život, ktorý získava namáhavo, v pote tváre svoju cenu. Poďakujme dnes Ježišovi za tento jeho príklad, za cestu, na ktorú volán aj nás.

Viliam Arbet